

Nr 356.

Av herr **Gustafsson** i Lekåsa m. fl., *angående införande av skyldighet för fastighetsägare att borttaga eller avkvista för grannfastigheter besvärande träd.*

I de fall då odlad jord eller kultiverad betesmark gränsar till skogsmark, hörande till annan fastighet, inträffar det ofta, att skogen är besvärande för den odlade jorden eller betesmarken. Den åstadkommer sålunda bl. a. en beskuggning av åkerjorden och suger därjämte genom sina vittförgrenade rötter näring från åkerjorden. Besväret blir särskilt betungande för fastigheter med ringa åkerjord. Olägenheterna skulle ofta försvinna om något mindre antal träd invid gränsen blevo avkvistade eller nedhuggna. Sådana åtgärder kunna emellertid icke alltid komma till stånd på överenskommelsens väg och i de fall där överenskommelse träffas blir den odlade jordens ägare ibland tvungen att utgiva en oskäligen ersättning.

Här föreligga otvivelaktigt frågor, som äro i viss mån svarbedömliga. I första hand gäller det tydligen att giva bestämmelser om i vad mån grenar och kvistar må tillåtas skjuta in över grannfastigheten. Men det gäller ock att avgöra huruvida en fastighetsägare, även om trädet i sin helhet befinner sig å hans mark, kan åläggas att med eller utan ersättning borttaga eller avkvista detsamma.

Frågan om lagstiftning för reglering av dessa förhållanden har tidigare varit föremål för uppmärksamhet. Sålunda väcktes år 1903 en motion vari påpekades de olägenheter och skador, som kunde uppkomma genom att en jordägare planterade träd eller låte skog växa omedelbart intill grannens ägo gräns, och föreslogs med anledning därav sådan ändring av 2 kap. 2 § byggnadsbalken, att fastighetsägaren skulle äga rätt att påfordra borttagande av sådana träd å angränsande fastighet som tillskyndade ho om skada. Motionen blev emellertid av riksdagen avslagen.

Vid 1910 års riksdag yrkades i avgiven motion att i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställas om utarbetande och framläggande för riksdagen av förslag till lag om rätt till ersättning för jordägare som på grund av grannes byggnader eller planteringar åsamkades skada. Motionen blev av riksdagen avslagen.

Slutligen föreslogs i en vid 1918 års riksdag väckt motion införandet av bestämmelser om skyldighet att borthugga grenar, som från träd inom en fastighets område sköte över gränsen till angränsande åker. Icke heller denna motion vann riksdagens bifall.

Det är självfallet att en fråga som på detta sätt upprepade gånger framförts i riksdagen varit i behov av reglering. I och med att man alltmer övergår från skogsarbete till kulturarbete ökas emellertid behovet av en reglering av dessa förhållanden. De olika fastigheternas åkerskiften ligga ju i allmänhet tillsammans och det är därför endast de närmast mot skogsmarken gränsande ägoskiftande som komma till någon skada av träden invid gränsen. De nyanlagda betesvallarna komma däremot ofta att ligga insprängda i skogsmarken och omgärdas därför av skog på flera sidor.

Förefintligheten av ett behov av reglering av dessa förhållanden har heller icke bestritts vid frågans behandling i riksdagen. Anledningen till att motionerna icke vunnit bifall synes i stället vara den att man här rör sig på ett område, där vissa svårigheter att meddela lagbestämmelser föreligga. Dessa svårigheter ha enligt vad som uttalats vid behandlingen av förevarande motion sin grund däruti att frågan i viss mån sammanhänger med regleringen av förhållandet mellan grannar överhuvudtaget. Emellertid torde det icke få anses uteslutet att den här framförda frågan om skyldighet att borttaga besvärande grenar och kvistar vid en utredning skulle visa sig lämplig att lösa fristående från en reglering av andra grannlagsrättsliga förhållanden.

I anslutning till det anförda anhålles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning av frågan om skyldighet för fastighetsägare att borttaga eller avkvista för grannfastighet besvärande träd.

Stockholm den 24 januari 1937.

Aron Gustafsson,

Lekåsa.

Gust. E. Andersson

i Södergård.

J. V. Pettersson,

Norregård.
